

Mads Vestrup fandt sig roligt i Forstyrrelsen. Han var fra sine Friluftsmøder og Krostueforsamlinger vant til, at Folk kom og gik efter Forgodtbefindende. Han havde desuden været ganske forberedt paa, at Størsteparten af hans Tilhørere vilde gaa misfornøjet bort. Han havde læst, hvad der var bleven skrevet om ham i »Femte Juni«, og han kunde nok forstaa, at de fleste var kommen her for at faa Ørene kildrede med hvasse Ord om Kirken og dens Præstevæsen. Men netop derfor havde han valgt et ganske andet Emne. Hans Kamptaler havde ingen Ærinde til Mennesker som disse, der blot vilde tage sig dem til Indtægt i deres Oprør mod Gud.

Henne paa Bænken ved Sidevæggen havde Frøken Susse hele Tiden siddet og stirret hen paa ham med et Udtryk af forbavset Optagethed. Endogsaa nu, da han ikke talte, og da alle andres Øjne fulgte dem, der gik ud, var hendes Ansigt vendt imod ham.

Frants Møller, der havde siddet og halvsovet, stødte nu til hende med Albuen og spurgte, om ikke ogsaa de skulde benytte Lejligheden og forsvinde. Første Gang svarede hun ham ikke, men da han gentog Spørgsmaalet, gav hun ham et Puf og hviskede forbitret:

»Saa lad mig dog være, dit Fjols!«

Efter at der igen var bleven Ro i Salen, optog Mads Vestrup sin Tales Traad nøjagtig, hvor han